

vendar se je posrečilo diplomatom ta razpor poravnati. Bolgarska je bila vznemirjena vsled vojaštva, katerega je Turčija pošiljala na bolgarsko mejo. Prva njena zahteva je torej bila, da je zahtevala odstranitev vojaštva od svoje meje. Nadalje je zahtevala pomilostenje vseh vjetih Bolgarov ter da se izvedejo reforme. Turčija je sicer kakor navadno vse obljubila, toda izpolnila te svoje obljube ne bo nikoli. Nekaj jetnikov je res izpustila, toda mnogo jih še trpi po turških ječah. Nasproti svoji obljubi pa pošilja vedno več vojakov na bolgarsko mejo. Kar se pa tiče reform, se še ni nič zgodilo. Načelnik makedonske vstaje dr. Tataučev se je te dni tako-le izrazil: S turško-bolgarsko pogodbo so nas vodili nekoliko časa za nos, in evropske velevlasti menijo, da je radi tega zdaj vstasko gibanje v Makedoniji popolnoma nehalo. Ni ga pa pametnega človeka, ki pozna količkaj makedonske razmere, kateri bi bil prepričan, da se murzstški načrti dajo izvesti. Turčija ne bode izvedla nobenega stavljenih pogojev, in je radi tega gotovo, da se vstaja zopet takoj prične, ko hitro se bodo nesrečni Makedonci prepričali, da jih evropska diplomacija ina za norca. Kdaj se bo to zgodilo, se ne da sicer določeno reči, ali zgoditi se zna že v najbližjem času.

Dopisi.

Ljutomer. V zadnjem »Slov. Gospod.« smo čitali, kako so se letos vršile tukajšnje občinske volitve in pri tem spoznavali naše somišljenike in nasprotnike. A koristno je tudi spoznavati delovanje naših najljubejših nasprotnikov. Ni ga v okraju hujšega narodnega nasprotnika Slovencev, kakor je notar Thurn. Ta kot zaupnik društva za ohranjenje nemške posesti na Spodnjem Štajerskem, porabi vsako ugodno priložnost, da zavda nam Slovincem občuten udarec. Letos je bilo pri tukajšnji sodnji popolniti službo kancelista. Takoj sta bila notar Thurn in lekarnar Švarc na nogah in sta šla v Gradec; in res, dosedaj s Slovincem nameščeno mesto kancelista se je podelilo nemškonalcu.

Ker nekateri Slovenci vsled tega nočejo več zahajati k Thurnu, treba je imeti pred očmi samo naslednje postavne določbe. Pred notarjem smo zavezani delati naslednje pogodbe oziroma pisma; Zenitne pogodbe, vsakovrstne pogodbe, katere sklepata med seboj zakonski dvojici, potrdilo prejema dote, darilne pogodbe, ako se darilo takoj ne izroči, vse pogodbe med živimi, katere slepci ali pa gluho-nemci, ki ne znajo brati, mutci, ki ne znajo

»Je že prav.«

Očka gredo v kuhinjo. Ogenj je glasno prasketal, krop je vrel, ječmenček pa je delal pr-pr-pr. V kuhinji ni bilo žive duše. Očka so vzeli ponvico, jo nalili z vodo, izpod strehe pa so prinesli kamilice, lapuha, metlike, ki je posebno za hude jezike. Narodna pesem pravi:

„Na Medvedovem travn'ki
pa raste metlika,
ker je mlada Sršenka
tak' hud'ga jezika.“

In še več drugih rastlin so prinesli, katerim navadni človek še imena ni vedel. Medvedček pa so poznali vse, vse. In vzeli so od vsake rastline pergisiče, od kamilice pa malo več in skuhali so dobro izvrstno zdravilo. Ko je bilo kuhano, so jo lepo precedili in vlili v štefan ter ga dobro zataknili.

»To bo pa preveliko«, je rekla Sršenka, »saj nisem konj.«

»E, nič ne bo, bo pa trajalo leto in dan. Če bi vam pa prej zmanjkalo, pa zopet pridite.«

»Kaj pa sem dolžna?«

»Le počakajte, da vam vse povem. Morate še vedeti, kako je treba to rabiti in kedaj. Veste, če se bo mož zopet kregal, potem pa hitro idite in vzemite tega dve žlici, pa požreti ga ne smete, ampak ga morate tako dolgo v ustih držati, da bo mož odjanjal ali pa odšel. Razumite?«

pisati, v svojem imenu sklepajo, vsa druga pisma in prošnje smejo se delati tudi pred odvetnikom. Zemljeknjižne prošnje so dolžne sprejemati ustmeno tudi c. kr. okrajne sodnije, kar se pa tu na Spod. Štajerskem jako redko dogaja in svedoči, da se tu ljudstvo še premalo zaveda svojih pravic. Mi tudi nismo navezani na domačega notarja, lahko se poslužimo enega v sosednem okraju. Tu imamo n. pr. g. notarja Ploja v Gornji Radgoni in g. notarja dr. Geršaka v Ormožu, ki sta oba naša iskrena domoljuba. Glasom ministrske naredbe zavezane so sodnije vršiti zapuščinske obravnave, katerih premoženska vrednost ne presega vrednosti 1000 kron, pri sodnji osebno. A sodnije kaj rade v navedenih slučajih odvale ta posel s tem, da poverne c. kr. notarja kot sodnega poverjenca za obravnavo take zapuščine. Tudi v tem slučaju si lahko pomagamo s tem, da ne gremo k zapuščinski obravnavi k notarju, dotlej da nas vabi sodnija sama k sodnji.

Kapela pri Radgoni. (Piskrovez.) Marsikdo misli, da so kapelskega piskroveza »Štajerjanci« že kje na kisi »župi« pojedli. Toda niso ga še, čeravno so zasledili že nekaj nad 50 piskrovezov, pa vendar še jaz nisem med njimi. Ni dolgo, ko sem si hodil v Radgono po žico. Med potom stopim v Radencih k Razlaku na južino in tukaj sem videl, da imajo piskroveza že celo naslikanega. Gospod Razlag imajo tako reč, s katero človeka »dol vzemejo«, potem pa naredijo ravno takšno podobo, kakor je človek. Tako se je zgodilo tudi nekemu piskrovezu, da so ga g. Razlag pri neki priliki pogledali skozi tisto čudno reč, pa so ga imeli notri, potem pa naslikali njegovo postavo.

Ko so se ubogi zaslepljeni »Štajerjanci« jezili nad onim naslikanim piskrovezom, delal sem jaz kakor vsak pošten »mešter« z mirno vestjo v Murščaku pri Vrbaneki, ki je včasih mlinar, včasih pa korondiče prebira. Je že tako.

Grem gor po vratah k Jošovci, ki je na Galovem, vprašam za delo in ga tudi dobim. Seveda človeku, kateri je tak »flisig« in zraven pa še dober delavec kakor jaz, vsakdo rad da delo. Gospodarja ni bilo doma, ampak sami so mi pravili, da je »jünce« na sejem gual. Poslovim se in rečem gospodinji: »Ti, Mica! Reci, reci ti tvojemu, da ga je škoda, da bere ptujskega laži-lutra.«

Krevsam gor h Kočjaševemu Balszi. Hej, to so vam čuden stric. Po stanu so oni krojač, odkritosrčno rečem, dober krojač, toda oni držijo bolj na »tajč«, ptujskega »Štajerca« pa imajo za sv. pismo.

Grem dalje po vrhu, nikjer nič »kštefta«.

»Že razumim, a dvomim, da bi pomagalo.«

»Če se boste le natanko po mojem svetu raynali, ste v dveh mesecih popolnoma zdravi, to vam zagotovim, pa ubogati morati in vse storiti tako, kakor sem vam ukazal.«

»Naj pa bo torej, kaj pa sem dolžna?«

»Zdaj še nič, ker jaz ne jemljem prej denarja, predno da ne vidim, da je moj »pačent« popolnoma zdrav.«

»Pa sročeno in zahvalim lepo za vse, pa zdravi ostanite!«

»Le glejte, da se vi kmalu ozdravite, jaz sem, hvala Bogu, še vedno zdrav.«

* * *

Sršenka je ubogala Medvedka in v stiri-najstih dneh — kaj pa si mislite — je bila na jeziku popolnoma zdrava. Sršen je od samega veselja stisnil Medvedku desetak.

»Oho! No, ali je zdrava?«

»O hvala Bogu, pa tudi vam, popolnoma.« Nekaj časa sta potiskala desetak po mizi gor in dol, no, naposled pa so ga Medvedov očka radi hranili, akoravno so se ga s početka bolj branili kakor neuki Medvedovi junci jarma.

»Mhm. Hmha!«

povsod pravijo, da si sami piskre vežejo, jaz pa pravim, da jih niti nimajo. Pri Gombačevej Leniki zvežem par piskrov, postreljam korondiče, pa gazim dalje to grozno blato.

To vam pravim, gospod urednik, ko bi Mursko-Vrhčani spravili svoje blato k svetovni razstavi, gotovo bi dobili častno kolajno. Zvezal sem še pri nekem gospodarju par črepov ter jo hitro pobrisal dalje.

Grem doli okoli po vrhu in doli proti Horvati ali Čolniki, ki je »Cimermanmeister«. Sicer dober človek, toda zelo zaslepljen, da podpira ptujsko skrepešalo.

Toda dovolj! Murščaka imam zadosti; zatorej sem storil slovesno obljubo, da ne bom hodil nikdar več v Murščak piskrov vezat. Vlečem se po malem domov, lačen in žejen, blaten in umazan. Doma me moja boljša polovica pošteno ošteje, mene pa zgrabi jeza, tresnem »püto« v kot, grem v Radence na vlak pa se odpeljem v Gradec na zidarijo. Mogoče se zopet v jeseni kje oglesim, do tedaj pa zdravi! Tudi tebe, ptujski »Štajerc«, pozdravlja tvoj neprijatelj, kateri ti pomaga kopati grob.

»Piskrovez.«

Od nekod. Ker v neki župniji dušni pastir ne pusti, da bi šolarji v cerkvi med službo božjo za denar igrali, zakrivljena peresa si iz klobukov jemali in se pretepali, ga »Štajerc« radi tega prav robato napada, oponašaje mu »mastne pečenke«. Gorečnost, neumorna delavnost, brezmejen trud in delo, vse to združeno v ljubeznivostjo in skrajno prizanesljivostjo, pri tem pa ne malo nehvaležnosti, bridkosti in žaljenja, to so tiste »mastne pečenke« našega priljubljenega dušnega pastirja, o katerih pa seveda nič ne ve »Štajerc« in njegovi privrženci, ki ne vedo in ne znajo drugega kot pijančevati in robato zabavljati zoper vse, kar je svetega, lepega in dobrega. Mi tega kraja nismo imenovali, ker nočemo pred svetom sramotiti svojega kraja, iz katerega poročamo samo kaj lepega in dobrega, kar je pa slabega, skušamo rajše zboljšati. Ptujski listič pa že v več številkah zaporedoma sramoti naš kraj, ko piše vedno o slabem obnašanju naše mladine in napada pri tem duhovščino in učiteljstvo. Sedaj le še bolj spoznavamo, kako je »Štajerc« naš sovražnik in grd sramotilec, zato se z vsem studom obračamo od njega. Sad teh dopisov torej bo, da bo kmalu zginil zadnji »Štajerc« iz našega kraja.

Letuš. (Blagoslovljenje novega mosta.) To vam je bil dan veselja! Dobili smo mesto starega lesenega mosta, kojega nam je bilo 31. julija minulega leta razrušilo, nov, krasen, z betona zidan most. Rečica ima širjave 64 metrov in most stoji na dveh podstavah, tako da ima vsak svod čez 20 metrov prostora. Blagoslovlili so nam most veleč. gospod dekan. Isto tako tudi križ na mostu. Govor je imel gospod načelnik, v kojem se je zahvalil deželnemu odboru za obljubljeno polovico vseh stroškov; deželnemu stavbenemu oddelku za dobre nasvete in za urne rešitve dotičnih vlog; zahvalil se je c. kr. namestniji, kakor tudi c. kr. okrajnemu glavarstvu. Slavil je govornik podjetnika, koji je za 28.000 kron vse delo izvrstno dovršil, gospoda c. kr. stavbenega svetnika za vestno nadzorstvo vsega dela. Spominjal se je tudi gospoda stavbenega vodje. Slednjič se je zahvalil vsem gostom, posebič c. kr. namestniškemu svetniku.

Oominjal je govornik otroke, naj si ohranijo zlasti dve svetinji: sv. vero in ljubezen do matere besede. Končal pa je svoj govor s trikratnim »živio« na presvitlega cesarja ter izročil most javnemu prometu. Letušani imamo v znožju nove lepe šole sedaj še lep most, kojemu blizu pač ni para. Dolgo smo ga morali pogrešati, tem večje je sedaj naše veselje, ker imamo prekrasni most, kojemu želimo, kar je tudi gospod načelnik izgovoril, da bi sto in stoletja trdno stal. Potem je govoril še za gospodom načelnikom c. kr. namestnijski svetnik baron Apfalterern in se zahvalil gospodu načelniku za njegov trud, zahvalil tudi gospoda podjet-

nika in stavbenega vodjo. Drugi majnik je bil za Letuš dan veselja!

Iz Celja. (Delavci naše cinkarne) so veliki siromaki. Imajo mnogo opravičenih pritožb. Ena najhujših je pa zastran njihove braterne zadruge. Pri preiskovanju te zadruge se je pokazalo, da zadruga ne bi mogla spolnovati svojih obveznosti, namreč plačevati pokojnino onemoglim delavcem ter dajati podporo vdovam in sirotam. Primankljaj znaša 92.718 K. Da se poravnata ta primankljaj, ki pa ni nastal vsled nepoštenega ravnanja z denarji, ampak ker so plačila velika, je vodstvo cinkarne delavcem predlagalo, naj od zdaj za naprej več vlagajo v svojo blagajno, vdovam pa se naj skroji podpora. Delavci so pri obnem zboru to zahtevo soglasno odklonili, obenem pa se obrnili na državnega poslanca g. Žičkarja, naj pride v nedeljo, 8. maja v Celje, da on za nje posreduje. Zborovanje se je vršilo pretežno nedeljo popoldne v sobanah celjskega delavskega podpornega društva skozi blizu tri ure. Sobane so bile natlačeno polne. Gospod poslanec je obljubil delavcem, da bo storil kar bo mogoče, da ne bodo oni sami morali poravnati tega primankljaja, temveč da to poravnanje prevzame država, kakor je to storila v Příbramu na Češkem. Izročili so mu v tej zadevi prošnjo do poljedelskega ministrstva. Pa ta pritožba ni edina. Napolnili so cinkarniški delavci g. Žičkarju celo vrečo z drugimi, deloma jako važnimi pritožbami, katere naj izroči ministrstvu, da se revežem odponore. Gosp. poslanec je obljubil, da hoče storiti kar le mogoče, da se ugotovi vsem njihovim zahtevam. Zborovanje je bilo silno živahno in zanimivo; delavci so se gospodu poslancu zahvalili za obljubljeno pomoč ter mu izrekli svoje zaupanje.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

„Slovensko društvo“ za Spodnji Štajer ima prihodnjo nedeljo, dne 15. maja ob 2. uri popol. v Narodnem domu v Mariboru, mala dvorana II. nadstopje, svoj občni zbor. Ob tej priliki bo g. dr. Franjo Rosina govoril o volilni pravici za deželni zbor štajerski. Kakor je znano, je deželni zbor ustvaril novo volivno skupino, za katero bodo volitve še to poletje. V to skupino se bo prvokrat volilo splošno in naravnost. Na Spod. Štajerskem se bodo morali Slovenci vsi zginiti, da zmagajo proti Nemcem in nemškutarjem, in zato je treba, da prodre v vse sloje prepričanje o velikem pomenu teh volitev za nas Slovence. Rodoljubi, pridite v nedeljo, dne 15. t. m. gotovo na občni zbor »Slovenskega društva«!

Osebna vest. Za nadporočnika avditorja je imenovan pri vojaškem sodišču v Zagrebu g. dr. Mato Vargazon, rodom Središčan. — Za ces. in kr. majorja pri 1. bosansko herceg. pešpolka na Dunaju je imenovan naš vrli slovenski rojak, gosp. Andrej Plavec, rodom Malonedelčan. Častitamo!

S pošte. Od 16. t. m. je nastavljen pri poštne uradu v Središču poštni pot za občine Sp. Šalovci, Zg. Šalovci in Stari Marof. V Gornjih Šalovcih se nastavi poštni nabiralnik. — Na Grobelnem se ustanovi z dnem 16. maja poštni urad za Grobelno, Dirne, Gorjakovo, Gornji vrh, Spodnji vrh, Pirne loke, Brezje, Pohornico, Lastine, Stopce, Gornji gaj, Mekovje, Sv. Ahač, Tratna, Gancec, Medgorani, Vodule, Lipovce in Platinovce.

Mariborske novice. V nedeljo dne 8. t. m. je padla pri brodi na Poberžah v Dravo 6 letna hčerkica vdove strojevodja Mihalek. Ko je hotela stopiti v čoln se ji je spodrsnilo

in je padla v vodo. Zginila je takoj v valovih, predno so mogli misliti na rešitev. —

Nov list? »Narodovi« pristasi na Spod. Štajerskem si žele se en list, ki bi se naj »samo pod praporom narodnosti bojeval proti »Štajerčevim« nakanam.« Tako piše namreč nek dopisnik v »Slov. Narodu«. »Naš Dom« je baje samo povzročil, da je mnogo »svobodoumnejših« (aha!) slovenskih kmetov pregнал v »Štajerčev« tabor, ker se jim je pristudila štajerska, pod komando (!) mariborskih kanonikov stoječa hiperklerikalna politika. Vendar dopisnik sramežljivo priznava, da si je »Štajer« zlasti mnogo pristavov pridobil tudi »v zadnjem času, ko se je razkrila umazana Kosmova sfera«. — Liberalni elementje na Spodnjem Štajerskem postajajo zopet drznejši, to pa zaradi tega, ker so naši ljudje preveč popustljivi.

Naši duhovščini. Da spodnještajerska duhovščina izve, kako govore v svoji družbi o njej ljudje, ki se sicer pri vsaki priliki in posebno, kadar hočejo kaj doseči, radi obesaajo na njih suknje, priobčujemo depis iz Spodnjega Štajerja v zadnjem ponedeljkovem »Narodu«. Glasl se: »Iz Trbovelj. Naših debelokožnih klerikalcev se navadno ne prime tudi kak pasji bič. Vendar so jih zadnji dopisi v »Slov. Narodu« tako zbegali, da ne vedo, so li ptiči, miši ali oboje skupaj. V tej zbeganosti so priredili prestavljenemu kaplanu klaverno odhodnico, katere se je udeležila peščica teh po kadilu dišečih netopirjev. Ne bodite vendar take gostasne solobarde ter se ne jokajte za človekom, ki ni nikdar nič pametnejšega storil za Trbovlje, nego to, da Vas je pri taroku gulil, dobro pil in jedel ter mastne remuneracije vlekel! Popov je tako v obilici, če ni ta, je pa drugi — črni pa so vsi enako. Upamo, da se otresejo vsaj nekateri inteligentni omahovalci teh farskih verig, drugače pridemo s tako močnimi bombami, da bodo njih eksplozija provzročila dokaj smradu v Trbovljah.« — In list, ki tako piše o »netopirjih«, je še vedno nekaterim spod. štajerskim Slovincem evanĝelij. Opomnimo še, da so ljutomerski liberalci v »Narodu« zaradi zadnjih občinskih volitev napadli pač g. dekana, g. Kukovca pa zamolčali. Seveda pri liberalcih to ni nepristransko, ampak celo v redu!

Roparji na Pohorju. Proti koncu minolega meseca so se pojavili v bližini Pohorja roparji, ki so na večih krajih pokradli in odnesli kar jim je prišlo v roke. Tako so v noči med 23. in 24. aprilom pri posestniku Rotnerju v Laznici pri Lembahu ukradli precejšnjo množino mesa in klobas. K sreči so jih prej zapazili, predno so mogli več odnesti. Dne 28. aprila so vlomili pri posestniku Baumgartnarju v Št. Lovrencu nad Mariborom ter ukradli eno puško dvocevko in nekaj obleke. Tudi 27. m. m. se je od več strani slišalo o različnih tatvinah. Čeravno je orožništvo začelo pridno uzmoviče iskati, vendar so 29. apr. hoteli vlomiti pri nekem posestniku v Činžatu. Toda prebivalci, ki so vsled teh vznemirljivih vesti stražili in bedeli, so jih odpodili. Ker je bilo orožništva premalo, da bi moglo uspešno preiskati celo okolico, poklicali so vojaštvo na pomoč. S pomočjo vojakov so začeli loviti tatove. Pri tem so ujeli prvi dan Štefana Rojka, kateri je bil oborožen z nožem in težkim kladivom. Drugi dan so vlovili štiri sumljive može. Med tem pa so se brčkone tatovi zbalii ter jo potegnili proti hrvaškoogrski meji. Medpotoma so še vlomili na Ptujski gori pri dveh trgovcih ter odnesli precej blaga. Ljudstvo je bilo prve dni po teh ulomih jako vznemirjeno. Mislimo pa, da je zdaj vsak strah prazen, ker so tatovi že brčkone zbežali čez mejo. Nevarni so bili samo imetju, nikakor pa ne življenju, ker niso nikjer napadli ljudi, ampak so vselej zbežali, ako so bili zasačeni. Po celi mariborski okolici so se širile grozne vesti o tatovih, toda večina od teh je bila izmisljena.

Sv. Peter pri Mariboru. Dne 1. maja smo pokopali pridno in krščansko ženo Julijano Bračko iz Hrenice. V minolem mesecu sta umrla dva otroka in zdaj jima je sledila še mati. Bog bodi tolažnik nesrečni rodbini! — V naši fari je prodajal agent sv. pisno protestantovske angleske družbe in je rekel, da je novi katekizem. Kmetje so mislili, da je kakšen ogleduh roparjev in so ga prijeli ter peljali v Maribor. Mi svarimo naj ne kupujejo takih knjig, ker so prepovedane.

Sv. Anton v Slov. goricah. Dne 10. maja so bili pri okrožni sodnji v Mariboru obsojeni fanti: Zimič Jer. na 3, Osterc Mart. na 6. tedrov, Karlo Mat., Veršič Ant., Veršič Andrej, Rantaša Jan., vsak na 1. mesec in Gabrovec Janez na 2. meseca težke s postom poostrene ječe, ker so na novega leta dan in 3. januarja v cerkvi na koru nemir in škodo delali ter se nelepo obnašali.

Posojilnica v Ptuj. Posojilnica je že imela februarja t. l. svoj občni zbor; tudi nam je že davno poslala tiskano poročilo in računski zaključek za l. 1903. Povod, da se tega danes spominjamo, je neko neresnično poročilo, katero je prinesel list »Slovenska zadruga« v štev. 5. z dne 1. majnika 1904. Ta list namreč trdi, da ima posojilnica zaklad 60.000 K za dobre namene in praša, zakaj se ta fond ne porabi. Ne vemo, od kod izvira to lažljivo poročilo in kaj se hoče z njim doseči. Kdor prebere pazno poročilo ptujске posojilnice, najde, da posojilnica ni nabirala nikoli zaklada za dobre namene, da takega zaklada nima in ga nikoli ni imela. Pač pa je iz tiskanega poročila za vsakega razvidno, da so občni zbori po nasvetu načelstva iz čistega dobička v dobi dvajsetih let dovolili za razne dobre namene nad 60.000 K, da se je denar leto za letom sproti za te namene izdal in porabil. Kdor bere časnike in poročila podpornih društev, lahko izve, katero društvo je dobilo od posojilnice podporo in koliko. To so v prvi vrsti podporna društva na visokih solah. Pa tudi podporna društva gimnazij, razne dijaške kuhinje, razna gospodarska društva, dijaki na kmetijskih solah, revni učenci, šolske knjižnice, bolnišnica, cerkve itd. svedočijo, da dobivajo podpore od ptujске posojilnice v taki meri, kakor od nobene druge! Koliko je kmetijskih fantov, kateri so edino le vsled pomoči ptujске posojilnice mogli uživati razne stroke gospodarskega poduka, obiskovati razne visoke šole, nastopiti razne službe, zasesti odlična mesta v državi! Zakladi se ne morejo in ne smejo tam nabirati, kjer je treba pomagati, dajati podpore! Ptujška posojilnica je dala za dobre namene vse, kar je občni zbor v to odločil! — Zatorej svetujemo listu »Slovenska zadruga«, da naj ne išče tam zakladov, kjer jih ni, da se poduči, preden daje svet in stavi javno nepotrebna prašanja! Če ptujška posojilnica ni hotela prevzeti in izdajati lista, je ravnateljstvo prav storilo. S takim podjetjem se posojilnica nima pečati. Slovenci imamo listov dovolj, nepotrebnih celo preveč! Par dobro uredovanih listov bi za naše potrebe zadostovalo!

Kovačnica na Bregu pri Ptuj. Straschill ima na Bregu kaj dobro kovačnico, namreč gostilno in šnopsarijo. V teh si najprej kuje denar. Pa s tem še ni zadovoljen. Tukaj se kuje tudi politika za Hajdin in dopisi za »Štajerca« pod naslovi »Iz Hajdine pri Ptuj«. Zato dišijo tako po šnopsarski robotosti. In ker pridejo po takih ovinkih v uredništvo »Štajerčev«, zato so tudi polni neresnic. Ker tukaj ne poznamo nobenega »R. L.«, kakoršen podpis imajo ti članki, zato beremo mi ta podpis po svoje. Maksi! Maksi! vi pa le oskrbujte svojo veliko šnopsarijo in se brigajte za svoj Breg, Hajdin pa pustite pri miru, kakor tudi mi pustimo pri miru vsi Breg. Vedite, da se ne bomo ravnali po vaši politiki, katero nam hočete vsiliti z nekaterimi zreliimi bratci od tukaj. Mi smo in ostanemo vedno verni Slovenci